

๕๒

อ ำ นั ส ง ส์

ถ ว ำ ย ด อ ก อ้อ อ

ฉับพลันทันใดकिनรีก็คิดว่า ไทยธรรม ที่ควรถวายในมือ
ของเราก็ไม่มี หากเราจะไม่สั่งสมบุญอะไรเลย ก็จะทำให้เรา
คลาดจากบุญนี้ไป เราจะทำอะไรดีหนอ เมื่อคิดอย่างนี้किनรี
ผู้มีบุญก็มองไปรอบๆ อาณาบริเวณ ขณะที่ในใจของนางนั้น
เต็มเปี่ยมด้วยความปีติอันไม่มีประมาณ มองไปเห็นดอกไม้
ชนิดหนึ่ง ออกดอกงามสะพรั่งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำก็ดำริว่า แม้ใน
มือของเราไม่มีไทยธรรม เราจะเอาดอกอ้อนี้แหละบูชาสมณะ
รูปนี้

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๔๕๓

พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทั้งหลาย พระองค์ทรงสร้างบารมีมายาวนาน กว่าที่จะได้ตรัสรู้เป็น พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธองค์ทรงมีจิตใจเด็ดเดี่ยว มุ่งมั่นที่จะทำความดีอย่างยิ่งยวด ไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง หรือ เงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น ท่านสร้างบารมีจนกระทั่งบารมีเต็มเปี่ยม ครบถ้วนบริบูรณ์ พวกเราทั้งหลายควรจะดูแบบอย่างของ พระบรมครูของพวกเรา แล้วตั้งใจดำเนินตามรอยบาทพระบรม- ศาสดาให้เต็มที่ โดยเฉพาะการนำใจของเรา ให้เข้าสู่เส้นทาง สายกลาง อันเป็นเส้นทางเอกสายเดียวของพระอรีย์เจ้า ด้วยการหยุดใจที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นฐานสำเร็จของชีวิต ที่จะนำพาชีวิตของเราให้เข้าถึงพระนิพพานได้อย่างแท้จริง

*มีวาระแห่งภาสิตที่ตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย เถรีคาถา ความว่า

“ดูก่อนนางปุลณณา เธอจงเต็มไปด้วยธรรมทั้งหลาย เหมือนพระจันทร์วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เธอจงทำลายกองแห่งความมืด ด้วยปัญญาอันบริบูรณ์เถิด ”

การเกิดมาในสังสารวัฏเป็นชีวิตที่ต้องอาศัยปัญญา

อานิสงส์ถาวรดอกอ้อ

๔๕๘

เพราะหนทางแห่งชีวิตนั้นมีแต่อันตรายต่างๆ นานัปการ โดยเฉพาะอันตรายจากอบายภูมิ ซึ่งเป็นสิ่งที่ถ่วงให้เราเสียเวลาอย่างมาก ในการที่จะเข้าถึงพระนิพพาน เพราะเมื่อสรรพสัตว์ทั้งหลายพลัดตกลงไปสู่อบาย ชีวิตต้องตกอยู่ท่ามกลางความมืดที่ทุกข์ทรมาน ต้องกัมหนากัมดาชดใช้กรรมต่อไปจนกว่าผลแห่งบาปอกุศลนั้นจะหมดสิ้น

การทำตนให้เต็มเปี่ยมด้วยกุศลธรรม ซึ่งเป็นธรรมที่สะอาดบริสุทธิ์ เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง ในการที่จะประคับประคองตนเองให้เข้าถึงฝั่งแห่งพระนิพพาน เหมือนพระดำรัสที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสเตือนนางสิกขมานาท่านหนึ่ง ที่มีนามว่า **ปุลณ** ผู้ที่เตรียมตัวสละเพศมาราวาสออกบวช มาถือศีล ฝึกตัว ปฏิบัติธรรม ทำกาย วาจา ใจให้บริสุทธิ์พร้อมอยู่เสมอ ในฝ่ายของภิกษุณีนั่น เรียกว่า สิกขมานา

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเตือนสิกขมานาท่านนี้ เพราะมีพุทธประสงค์ให้ตั้งใจปฏิบัติธรรม บำเพ็ญเพียรเพื่อให้หลุดพ้นจากทุกข์โดยเร็วพลัน แต่กว่าที่จะมาถึงวันนี้ได้ ชีวิตทุกคนมีเบื้องหลังที่สนับสนุนให้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต ชีวิตของนางปุลณก็มีเบื้องหลังที่น่าศึกษา และจะเป็นกำลังใจในการสร้างความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

อานิสงส์ถวายเป็นอภิสมาจาร

๔๕๕

ย้อนไปในอดีตชาติ หลายภพหลายชาติที่ผ่านมา นางสิกขมานาปุณณา ก็เคยได้สั่งสมบุญบารมีไว้ในศาสนาของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ มาหลายครั้งหลายครา บุญนั้น ยังไม่ทันเต็มเปี่ยมพอที่จะทำให้บรรลุนิพพานในภพชาตินั้นๆ ได้ แต่สิ่งที่ติดตัวมาในภพชาติต่อๆ มาคือ ได้มีโอกาสสั่งสมบุญ อย่างต่อเนื่อง มีอุปนิสัยที่โน้มไปในพระนิพพาน จนกระทั่งมาถึงยุคหนึ่ง นางได้เกิดเป็นกนิรี อาศัยอยู่ในป่าทิมพานต์ ที่ฝั่งแม่น้ำจันทกาคาในแต่ละวันก็จะเที่ยวไปอยู่ที่ริมฝั่งน้ำนั้น พักผ่อน เล่นน้ำดำหัวไปตามประสากนิรีที่รักความสะอาด มีอยู่วันหนึ่ง พระปัจเจกพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งจาริกไปถึงริมฝั่งแม่น้ำนั้นได้ ประทับนั่งขัดสมาธิคู้บัลลังก์อยู่ที่ริมฝั่ง

เหล่ากนิรีทั้งหลายพากันไปที่แม่น้ำตามปกติ ส่วนกนิรีตัวนี้มองเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ก็อุกคิดว่า ผ้กาสาวพัสดร์ที่ ห่อหุ้มร่างกายของสมณะนี้ ผู้มีบุญมากเท่านั้นถึงจะได้ครอบครอง สถานที่แห่งนี้ก็เป็นทีเ็นที่เร้นลับจากสายตาของมนุษย์ธรรมดาทั่วไป หากนักบวชท่านนี้เป็นคนธรรมดา คงไม่มีโอกาสมาถึงที่แห่งนี้ แน่นอน จะดูผิวพรรณท่านก็ช่างผิดแผกเหลือเกิน สมณะรูปนี้ ต้องเป็นพระอรหันต์อย่างแน่นอน

เมื่อนางคิดอย่างนี้ ในใจก็เกิดความปีติเลื่อมใส ด้วย

อานิสงส์ถายดอกอ้อ

๔๖๐

อานุภาพแห่งบุญที่ได้เคยสั่งสมไว้กับหมู่สงฆ์ในอดีต ทำให้
คุ้นเคยกับผ้ากาสาฬพัสตร์ ฉับพลันทันใดกีนรีก็คิดว่า ไทยธรรม
ที่ควรถวายในมือของเราก็นี่ไม่มี หากเราจะไม่สั่งสมบุญอะไรเลย
ก็จะทำให้เราคลาดจากบุญนี้ไป เราจะทำอย่างไรดีหนอ เมื่อคิด
อย่างนี้ กีนรีผู้มีบุญก็มองไปรอบๆ อาณาบริเวณ ขณะที่ในใจ
ของนางนั้นเต็มเปี่ยมด้วยความปีติอันไม่มีประมาณ มองไปเห็น
ดอกไม้ชนิดหนึ่ง ออกดอกงามสะพรั่งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำก็ดำริว่า

แม้ในมือของเราไม่มีไทยธรรม เราจะเอาดอกอ้อ
นี้แหละบูชาสมณะรูปนี้ แล้วนางกีนรีก็มุ่งตรงไปที่กอไม้อ้อ
นำดอกอ้อเหล่านั้นไปกราบบูชาพระปัจเจกพุทธเจ้าด้วยความ
เลื่อมใส เมื่อบูชาเสร็จแล้ว พระปัจเจกพุทธเจ้าให้ศีลให้พร
กีนรีก็ยิ่งเกิดมหาปีติ พอพระท่านให้พรเสร็จและหลีกไป ก็ยืน
ประคองอัญชลีด้วยใจที่เบิกบาน เหตุการณ์ในวันนั้น ได้ฝังอยู่
ในใจของกีนรีไปจนตลอดชีวิต ด้วยบุญกรรมนั้น ส่งผลให้นาง
ท่องเที่ยวอยู่ในสุคติภูมิ ชีวิตไม่ได้พลัดตกไปในอบายเลย

จนกระทั่งมาถึงสมัยพุทธกาล นางได้มาบังเกิดใน
ตระกูลคฤหบดีมหาศาลกรุงสาวัตถี เมื่อคลอดอกออกจากครรภ์
มารดา ด้วยความเป็นผู้มีบุญ จึงเป็นที่รักของมนุษย์ และ
เทวดาทั้งหลาย ญาติๆ ได้พากันขนานนามว่า ปุณณา แม่นาง

อานิสงส์ถวายนวตอกอ้อ

๔๖๑

จะเป็นเด็กก็เป็นเด็กที่สอนตนเองได้ ว่าสิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ พอเติบโตเป็นวัยรุ่น ก็ไม่เคยทำความเดือดเนื้อร้อนใจให้มารดาบิดา

จนกระทั่งมีอายุได้ ๒๐ ปี วันหนึ่งได้ฟังธรรมในสำนักของพระมหาปชาบดีโคตมีเถรี ทำให้เกิดความสลัดสังเวชในชีวิตการอยู่ครองเรือน ไม่ปรารถนาที่จะเวียนว่ายตายเกิดอีก จึงตัดสินใจลามารดาบิดาออกบวชเป็นบรรพชิต ในตอนแรกท่านทั้งสองก็ไม่ค่อยจะเห็นด้วย แต่เมื่อได้รับคำชี้แจงว่า ไม่ต้องการที่จะเวียนวนอยู่ในกองทุกข์อีกต่อไป ชีวิตนักบวชเป็นชีวิตที่ประเสริฐ สามารถบำเพ็ญเพียรเพื่อความหลุดพ้นได้ เมื่อฟังเหตุผลอย่างนี้ ท่านทั้งสองก็อนุญาต เธอจึงได้ไปขอบรรพชาเป็นสิกขมานาในสำนักพระมหาปชาบดีโคตมีเถรี

เมื่อบรรพชาเป็นสิกขมานาแล้ว ก็ได้ตั้งใจปฏิบัติธรรมไม่ขาดเลยแม้แต่วันเดียว จนกระทั่งจิตเริ่มละเอียดไปตามลำดับ และได้เข้าไปในข่ายพระญาณของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระบรมศาสดาประทับนั่งในพระคันธกุฎี ทรงเปล่งพระรัศมีประหนึ่งว่าปรากฏอยู่ต่อหน้าของเธอแล้วทรงตรัสว่า “ดูก่อนปณณฺดา เธอจงเต็มไปด้วยธรรมทั้งหลาย เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เธอจะทำลายกองแห่งความมืด ด้วยปัญญาอันบริบูรณ์เถิด”

อานิสงส์ถวายดอกอ้อ

๔๖๒

ใจที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีแล้ว พอได้ฟังคำแนะนำที่ พระพุทธองค์ทรงชี้แนะ จิตก็ยั้งนิ่ง ดิ่งเข้ากลางของกลางไปเรื่อยๆ จนในที่สุด ก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ เมื่อบรรลุธรรมแล้ว ด้วยความโสมนัส ท่านได้ย้อนอดีตกลับไปดูผลแห่งบุญกรรม ของตน ก็เกิดความปีติโสมนัสยิ่งขึ้น จึงเปล่งอุทานออกมาว่า

“ผลแห่งบุญนี้ น้าอัศจรรย์จริงหนอ ในกาลนั้น เราเป็น กิณรีที่ฝั่งแม่น้ำจันทภาคา ได้เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าผู้ปราศจาก ธุลี เรามีจิตเลื่อมใสมีใจยินดีปลื้มใจ ได้กระทำอัญชลี และถือเอา ดอกอ้อบูชาพระสยัมภู ด้วยบุญกรรมที่ทำดั้น และด้วยความ ตั้งใจมั่นในกุศลธรรม พอละจากอัตภาพนั้น ได้ไปสู่หมู่เทวดา ชั้นไตรทศ ได้เป็นมเหสีของท้าวลักกเทวราช ๓๖ พระองค์ ได้เป็นมเหสีของพระเจ้าจักรพรรดิ ๑๐ พระองค์ และกุศล ผลบุญนั้นได้หนุนนำให้มาบวชเป็นบรรพชิต เราได้เผากิเลสแล้ว ภพทั้งหลายเราถอนได้แล้ว จากนั้นไป ๙๔ กัป เราไม่รู้จักทุกข์ติเลย นี่เป็นผลแห่งการบูชาพระพุทธเจ้าผู้เลิศ ผลบุญนี้น้าอัศจรรย์ เหลือเกิน ผู้มีปัญญาจึงควรสั่งสมบุญ อย่าได้ประมาทเลย”

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า ผลแห่งบุญยิ่งใหญ่ไพศาลยิ่งนัก แม้เพียงถวายดอกอ้อด้วยจิตอันเลื่อมใส บุญที่เกิดขึ้นก็ยิ่งตาม ปกป้องรักษาให้ชีวิตปลอดภัยในสังสารวัฏถึง ๙๔ กัป ได้พบแต่ สิ่งที่ดีงามเป็นสิริมงคล และท้ายที่สุดก็ได้เข้าถึงพระนิพพาน

อานิสงส์ถวายนดอก้ออ

๔๖๓

เพราะฉะนั้น บุญนี้แหละคือเพื่อนแท้ของการเดินทางไกลใน
สังสารวัฏ ไม่มีสิ่งอื่นใดที่มั่นคง และซื่อตรงเหมือนบุญที่เราได้
ทำไว้ ให้ตระหนักกันอย่างนี้ หมั่นเตือนตนเองบ่อยๆ เราจะได้
ไม่ประมาทในการสร้างบุญ หากเราชวนช่วยในบุญกุศลกัน
อย่างเต็มที่ตลอดเวลา ชีวิตของเราก็จะสมปรารถนาได้เข้าถึง
พระนิพพานโดยเร็ววัน

